

Но срѣдъ бѣлъ день и въ такова хубаво време на дѣда Руся се струва, че нищо лошо не може да се случи. Лъжа му се виждаше и това, което бѣше видѣлъ презъ ключалковата дупка. Да не би пъкъ тъй да му се е привидѣло! И, макаръ че бѣше като зарастналъ на пейката, той става и трѣгва къмъ дюкянчето на Милуша. Искаше да погледа, да изпита.

Дѣдо Руси се изправя на малкото прозорче. Наведенъ надъ тезгяха, Милушъ работи. Предъ него стои стара жена.

„Че както ти рекохъ, Милуше, — говори тя като презъ сълзи, — да ги направишъ. Ама хубавичко, здравичко. И колкото ти казахъ, не ми вземай повече, Милуше. . .“

Влиза млада булка, странитѣ ѝ червени, пълни, ще се пукнатъ, веждитѣ ѝ източени като пиявици. Тя слага предъ Милуша черни контешки чепици съ пиринчени токове и бързо-бързо започва:

„Вземи, Милуше, да ги направишъ, направи ги най-напредъ. Трѣбватъ ми. Ама слушай, Милушъ, хемъ да ги направишъ здравичко, хубавичко. И много нѣма да ми искашъ!“

Дѣдо Руси се смѣе. Лъсватъ въ влага и очитѣ на старата — смѣе се и тя. Булката пламва като божуръ, оглежда се, попибва се по ржченика, по дрехитѣ — не знае защо се смѣятъ.

„И ти ли искашъ малко да ти вземе? сопва се дѣдо Руси не на шега. — Хайде, тая е бедна баремъ, а ти? Свекъръ ти е червясалъ отъ пари, алтъни има съ крина да ги мѣри. . .“

— Кажи, Милушъ, че бързамъ“ — казва булката докачена.

Милушъ повдига глава. Ризата му е разкопчана — яки, издути гърди, вратъ като дънера на джбъ. Малко блѣдо е лицето му, напръскано съ жълти капчици, завити сж нагоре руситѣ му мустачки, но очитѣ му сж добри. Сини очи съ черни пржчици въ тѣхъ, които се смѣятъ. Сжщитѣ очи на дѣда Руся.

Милушъ взема донесенитѣ обувки, оглежда ги отгоре, отдолу и казва:

„И повече не давате, а? Добре, нека да е тъй. Ще ги направя.“

И се усмивва. Една усмивка, която е най-доброто му обещание. Това женитѣ знаятъ и повече не се пазарятъ. Булката изхвърква навънъ и тича по слънцето презъ улицата. Съ охкания и въздишки излиза и старата жена. Отива си на пейката и дѣдо Руси. „Не му е за паритѣ, помисли си той за Милуша; гледа само да върши работа всѣкому и туй-то.“